

Sygn. akt V CSK 114/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko [...] Przedsiębiorstwu Komunalnemu Sp. z o.o.

w S.

o stwierdzenie nieważności uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt V ACa [...]/16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno sformułowane zagadnienia prawne dotyczące problemu, czy zgromadzenie wspólników spółki z o.o. zachowuje uprawnienie do odwołania członka zarządu przez inny organ spółki także wtedy, gdy w umowie

przewidziano możliwość jego odwołania przez inny organ spółki oraz problemu wpływu wystąpienia ważnych przyczyn wskazanych w umowie spółki na rozstrzygnięcie zagadnienia pierwszego, jak i argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, a z wiążących ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji wynika, że uchwałę o odwołaniu powoda z funkcji członka zarządu spółki podjęła Rada Nadzorcza, zgodnie z kompetencjami określonymi w umowie spółki, która to umowa nie uzależniała odwołania od wystąpienia ważnych przyczyn. Pogląd Sądu, że zgodnie z umową spółki organem uprawnionym do odwołania członków zarządu jest rada nadzorcza, co nie zmienia faktu, że również zgromadzenie wspólników jest organem uprawnionym do ich odwołania, pozostał irrelevantny dla rozstrzygnięcia, którego podstawę stanowiły rozważania dotyczące interpretacji oświadczeń woli rady nadzorczej i obowiązku lojalności członków tej rady. Problem odwołania członka zarządu przez zgromadzenie wspólników w sytuacji przekazania kompetencji w tym zakresie radzie nadzorczej w umowie spółki nie był przedmiotem sporu i rozstrzygnięcia.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącą oddzielnie. Skarżący przedstawił problemy prawne łącznie, przy czym wskazanie na konieczność wyjaśnienia granic, w jakich decyzję rady nadzorczej o odwołaniu członka zarządu spółki, można uznać za suwerenną decyzję tej rady w świetle zasad lojalności członka rady wobec spółki, można uznać, z uwagi na brak sformułowania zagadnienia w sposób nie odpowiadający wymogowi sformułowania „do rozstrzygnięcia” wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi (art. 390 § 1 k.p.c.), jedynie za powołanie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie przedstawił w tym zakresie żadnych wywodów prawnych, bo poza przedstawieniem stanowiska Sądu drugiej instancji i twierdzenia o jego błędności, uzasadnienie wniosku odnosi się wyłącznie do dwóch wyżej przedstawionych zagadnień prawnych. Skarżący nie wskazał, jaki konkretnie

przepis prawa budzi poważne wątpliwości, a nawet przyjmując, że dotyczą one art. 203 § 1 i 2 oraz 201 § 4 k.s.h. nie podjął próby wykazania, że nie są to wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo, która jest ugruntowana, a więc wykształciły się odmienne stanowiska prawne.

Nie została wykazana oczywista zasadność skargi kasacyjnej, bo zachodzi wówczas, gdy z samej treści skargi wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Jednozdaniowe uzasadnienie wniosku nie daje podstaw do stwierdzenia, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bo wniosek o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

ał